

(Fitos ismét kilép az épület ajtaján. A parancsnokság épületének sarka mögül Cibor dugja ki a fejét. Körül-néz, fülel, aztán előrelép. Fitos észreveszi, előkapja a pisztolyát és ijedten sűgja.)

FITOS: Allj meg, mert lelőlek.

CIBOR: (Pisztollyal a kézben lép egyet Fitos felé, Fitos feljebb emeli a pisztolyát.) Nem tudsz te löni.

FITOS: (Egy pillanatra leereszti a pisztolyát.) Mondom, hogy maradj egy picit ottan... (Cibor még egyet lép.) Na! Nem hallasz?

(Cibor még egyet lép, Fitos ismét felkapja a pisztolyát, lö. Cibor összeesik. Fitos rémülten ejti le a kezét, nem mer a helyéről elmozdulni. Kissé előre-hajol, csaknem aggódva néz Ciborra, aki mozdulatlanul hanyatt fekszik. Fitos önkéntelenül sűgva beszél.)

FITOS: Jaj, fiúk, gyertek gyorsan. (Hátat fordít Cibornak, tesz egy-két lépést, hangosabban szól.) — Segítség! Fiúk! Segít-...

(Cibor ebben a pillanatban felemeli a pisztolyát, és hátulról Fitosra lö. Fitos elterül a földön. Fitos nem ad hangot, nem mozdul.)

Cibor zihálva felegyenesedik, körül-néz, és meglátja, hogy három oldalról szegeződik rá az e pillanatban érkezett örök puskája. Cibor felemeli a kezét. Az örök odalépnek hozzá, megbilincselik, elveszik pisztolyát, s felveszik a földről Fitos pisztolyát. Most érkezik Varga János. Lehajol Fitoshoz, hallgatja egy ideig, aztán felegyenesedik. Int az öröknek, azok bekísérik Cibort az örség épületébe.

Erős reflektorfényvel autó érkezik. A sofőrülés mögött Molnár és Mendelssohn ül. Molnár leugrik a csikorogva fékező autóról. Fitoshoz fut, lehajol hozzá, nézi.)

MOLNÁR: Csak nem Cibor?

VARGA: Jelentem, már elvittem. (Molnár lassan felegyenesedik és a gyors, de kimért léptekkel érkező Mendelssohn felé fordul, szétárja a karját.)

MOLNÁR: Hátulról lötték le. (Mendelssohnnak tisztelegnek a vörös örök, Mendelssohn fogadja, és Fitosra néz.)

MENDELSSOHN: Mint mindenkit, akit szemből nem tudnak, vagy nem mernek.

MOLNÁR: Nem vettük elég komolyan. Olyan furcsa kis... ember volt. Mint egy gyerek. Örökké szervezett, agitált, figyelt, csak lótot-futott...

MENDELSSOHN: A hősök munkában halnak meg.

89.

(Sötét utcán Rozika fut. Kendője a nyakába csúszott, kibomlott haja repdes a vállán, szemében aggodalom, félelem.)

90.

Erős reflektorfényvel, lassan megy az utcán az autó. A sofőr mögött, az ülésen Fitos fekszik, mögötte, az autó hágcsóján egymás mellett áll Molnár és Mendelssohn.

Az autó másik utcába fordul, és reflektorainak fényénél messziről látni a szembe futó Rozikát. Közelednek egymáshoz.

Rozika nem akar kitérni az autó útjából, rosszat sejtve megáll.

Tőle néhány méterre megáll az autó is. Rozikát világítják meg a reflektorok. Szemében már látható a kétségbeesett bizonyosság, arca merevvé válik: hirtelen — mint sok millió társa — megöregedett.

A kép kimerevedik, s így kopírozódik fel:

VÉGE.

